

Filistin, Annapolis'te Bush'un Ayağına Giden Bakanların Seferberliği ile Kurtulmaz, Bilakis Beyt-ul Makdis Surlarında Yahudi ile Savaşmaya Giden Orduların Seferberliği ile Kurtulur

"Arap Girişimi Komisyonu" 23.11.2007 Cuma akşamı, 27.11.2007'de barış sürecini ele almak üzere bakanlar düzeyinde toplanmasına karar verilen Ortadoğu'da barışa yönelik Annapolis Konferansı'na katılmaları için, - komisyonun duyurusunda geçtiği gibi- devletlerarası meşru kararlar, Yol Haritası ve Arap Barış Girişimi gibi referanslar çerçevesinde yapılan Amerikan dâvetinin kabul edildiğini duyurdu. 13 devletten oluşan bu Arap Girişimi Komisyonu'na, daha sonra duyuruda üç devlet daha eklendi: Moritanya, Birleşik Arap Emirlikleri ve Umman Sultanlığı. Yani 16 Arap devleti oldular! Yine Bush, Müslümanların beldeleri üzerindeki bazı devletlere de çağrıda bulundu. Bu 16 Arap devleti şunlardır: Filistin Otoritesi, Ürdün, Suriye, Mısır, Suudi Arabistan, Lübnan, Irak, Bahreyn, Yemen, Tunus, Fas, Sudan, Cezayir, Umman, Birleşik Arap Emirlikleri ve Moritanya. Müslümanların toprakları üzerindeki Arap olmayan devletlerden, sonradan eklenenler de şunlardır: Türkiye, Endonezya, Pakistan ve Malezya... Ayrıca Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, Avrupa Birliği ve diğerleri...

Muhakkak ki Arap Girişimi Komisyonu'nun bu duyurusu, zaten "çantada keklik" kâbilinden yahut lüzumsuzluk gereği idi. Zira Bush, dâvetini kabul etsinler yada reddetsinler diye göndermedi, bilakis onları ayağına getirtti. O kadar ki kardeşlerinden duydukları utançtan dolayı bu kabullerini örtbas etmek zorunda kaldılar. Onların bu örtbas çabaları, onları örtmedi, aksine açığa çıkardı. Nitekim Suriye, kabulüne gerekçe olarak, Amerikan yönetiminin konferans gündemine, Golan ile ilgili bir bent koymayı onayladığını gösterdi. Oysa bu devlet biliyor ki bu konferans Yahudi varlığından toprak koparmak için değil, aksine ileride müzâkerelerin zeminini hazırlamak üzere, Arap devletleri ile Yahudi varlığı arasındaki normalleşmeyi canlandırmak içindir. Dolayısıyla bu bir genel ilişkiler konferansıdır ve Yahudi varlığının işgâlleri bakımından sırf demagojiden öte bir şey değildir. Suriye Golan'dan bahsedilmesini istemeseydi bile, Amerika yada hatta Yahudi varlığı, ileride müzâkerelere zemin hazırlamak üzere konuşmalarında bundan bahsedeceklerdi. Çünkü konferansın en bâriz maksadı; ümit verici (!) bir görüşme, tebessüm ve diplomasi yönünden Yahudiler ile ilişkileri "normalleştirmektir." Yoksa işgâlin herhangi bir kısmını tümüyle ortadan kaldırmak değildir. Suudi Arabistan'a gelince; o da kabulüne gerekçe olarak, Arapların, bakanlarını Annapolis Konferansı'na gönderme hususunda konsensüse varmaları halinde, varılan bu konsensüse karşı çıkmayacağını ve kendisinin de katılacağını gösterdi! Oysa bu devlet biliyor ki bu konsensüse varılmasını sağlayacak faktör, doğrudan kendisinin muvâfakatidir.

İşte böylece Arap yöneticileri, Annapolis Konferansı'na katılmak üzere temsilcilerini Bush'un ayağına gitmeleri için "seferber etmeye" muvâfakat verdiler. Onlar sessiz-sedasız gitmiş olsalardı, Filistin'e karşı tek bir hıyânet işlemiş olacaktı. Lâkin onlar, gitmeye muvâfakatlerine "referans" olarak; devletlerarası meşru kararlar referansını, Yol Haritası referansını ve Arap Barış Girişimi referansını aldıklarını duyurarak hıyânetlerini ikiye, üçe... katladılar. Halbuki bunların her biri birbirinden daha beterdir. Zira hepsi de Yahudi'nin 1948 Filistin'i gasp etmesini ikrâr etmektedir. Hepsi de meseleyi, 1967 Filistin'i'nin işgâli ile mahsur hale getirmektedir. Hepsi de Yahudi'nin geri çekilebileceği yerleri -o da çekilirlerse- Batı Şeria ve Gazze'nin bazı parçaları ile sınırlı tutmaktadır ki çekildikleri yerlerde, bir devlet için gerekli hiçbir dinamik unsur kalmazın!

İşte onların Annapolis Konferansı'na gidiş referansları bunlardır. Yani 1948 Filistin'nden Yahudi lehine deklare edilmiş ve belgelenmiş bir şekilde vazgeçmek ve Filistin'deki devletlerini tanımaktır! Dolayısıyla bu katılımları sayesinde, bu tâviz ve tanıma bakımından kendilerinden önce gelip geçen kardeşlerine katıldılar. O kardeşleri ki kimileri bu tâviz ve tanımayı güpegündüz açıkça ilan ettiler, Mısır, Ürdün ve Moritanya gibi; kimileri de biraz saptırarak ilan ettiler, Fas, Tunus ve Katar gibi... Tüm bu tâviz ve tanıma, Bush, Olmert, Livni ve Barak ile birlikte oturma ve yiyip içip yılışık bir ağızla "sohbet etme" şerefine nâil olmak karşılığındaydı. Öyle ki Bush'un Irak ve Afganistan bataklığındaki saplanışını hafifletsinler ve en azından kendi ülkesinde hasımlarına ve rakiplerine karşı durumunu iyileştirsinler, aynen Irak'a komşu ülkeler toplantılarında olduğu gibi...! Aynı zamanda devletleri için daha fazla tanıma gerçekleştirerek Olmert'in Yahudi varlığındaki popüleritesini yükseltsinler; fevrî bir tanıma olmasa bile, en azından tanımaya zemin hazırlayan bir normalleşme olsun!

Ey Müslümanlar! Muhakkak ki Filistin, sırf 1967'de işgâl edilenler değildir. Dolayısıyla sırf Gazze ve Batı Şeria da değildir, sırf el-Mescid-il Aksa ve Kubbet-us Sahra da değildir. es-Sahrat-il Muşerrafe ile kupkuru çorak bir sahra parçası arasında hiçbir fark yoktur. Onu kurtarmanın şer'i hükmü tektir: Yahudi varlığının işinin bitirilmesi ve Filistin'in bir bütün olarak geri alınmasıdır; Kudüs'üyle, Sahrasıyla, ağaçlarıyla, taşlarıyla, arziyle, semâsiyle... Orası ki şuhedânın kanlarıyla sulanmıştır. Orada bir karış toprak yoktur ki bir şehidin kanı damlamamış yahut mücâhit bir süvârinin tozu değmemiş olsun.

Ey Müslümanlar! Annapolis'te bakanlarını Bush'un ayağına gönderen bu ajan yöneticiler, neleri mahvetmediler ki? Filistin'i Yahudi'ye bir değil iki kez teslim ettiler: Birincisine Nekbe (musibet), ikincisine Nekse (hezîmet) dediler! Onu geri almak için savaşmaktan geri durdular, orduları kışlalarda tuttular ve Allah'a, Rasülü'ne ve mü'minlere hıyânet ettiler. Aldatmaya ve saptırmaya da devam ettiler; Bush'un iki devlet vaadine binâen, 1967'de işgâl edilen toprakları geri alma müzâkerelerine karşılık, Yahudi'yi 1948 Filistin'i'nde tanıyoruz, dediler! Oysa onlar

herkesten önce farkındadırlar ki 1967’de işğâl edilen toprakları Yahudiler ile müzâkere ederek kurtarmak, kendisine son demlerini yaşatan yada yaşatmak üzere olan bir maraza tutulmuş hasta bir adamın sayıklamasıdır.

Keza her akıl sahibi idrâk etmektedir ki Bush’un vaadi, Şeytanın vaadinin ta kendisidir!

“Şeytan ise aldatmacadan başkasını vaat etmez.” [en-Nîsa 120] Sadece bu kadar da değil, bilakis Bush’un Yahudileri yüceltip Müslümanları aşağılaması; onun nezdinde dînî bir vazîfe ve Yahudiler için yapılması gereken üstün bir hizmettir. Bush’tan egemen bir devlet beklentisi içinde olanlar,

“ağzına gelsin

diye suya doğru iki avucunu açan kimse gibidir. Halbuki (suyu ağzına götürmedikçe) su onun ağzına girecek değildir.” [er-Ra’d 14] Şüphesiz onlar, hakkın ve hakîkatin düşmanındırlar. İnsanlara, Annapolis’e gitmelerindeki maksadın, Bush ve Yahudi varlığı karşısında rûkû etmek ve boyun bükmek, Bush ve Olmert’in halkları karşısında popülaritelerini yükseltmek ve bataklıklarını hafifletmek olduğu hakîkatini duyurmak yerine, Annapolis’e iki Kible’nin ilkin ve Hameyn’in üçüncüsünü kurtarmak için gittiklerini, vazgeçtiklerinin sadece 1948’de işğâl edilenler olduğunu, ama 1967’de işğâl edilenler üzerinde güçlü bir şekilde müzâkere edeceklerini, sâbitelerini koruyacaklarını ve bunlardan hiçbir şekilde tâviz vermeyeceklerini iddia ettiler. Oysa onlar bu iddialarında apaçık yalancılardırlar. Zira onların tâvizleri somut bir gerçekliktir, sâbitelerinin ise hiçbir varlığı yoktur, bunları defalarca ve defalarca çiğnemişlerdir. Kezâ müzâkereler yoluyla Yahudi’den hiçbir şeyi kâmlen kurtaramayacaklardır; ne Batı Şeria’yı, ne Gazze’yi, ne de Mescid-il Aksâ’yı... Bununla birlikte, 1948 Filistin’inde Yahudi varlığının tanınmasına karşılık, velev mucizeler gerçekleşip de Yahudi müzâkereler yoluyla 1967’de işğâl edilenlerden eksiksiz tam bir çekilme ile çekilse (!) bile bu, İslâm’da büyük bir cürümdür. Zira el-İsrâ ve’l Mi’râc toprağı, ne parçalanmayı, ne o ikisi arasında taksimi, ne de satışa mâruz bırakılmayı kabul eder. Orası, ne Otorite’nin mülküdür, ne de Arap olsun olmasın Müslümanların başındaki yöneticilerin mülküdür. Bilakis orası, Allah’a, Rasulü’ne ve mü’minlere aittir, Dîn Günü’ne kadar tertemiz ve mübârek olarak kalacaktır. Her kim oranın herhangi bir kısmından tâviz verirse, muhakkak Allah’ın, meleklerin ve tüm insanların lâneti onun üzerine olacaktır.

Ey Müslümanlar! Ne bu Otorite’nin yaptıklarına, ne de bu yöneticilerin yaptıklarına şaşırıyoruz. Zira onlar, cürüm ve nifak üzerinde ayak diremişlerdir. Dînlerini, Ümmetlerini, Kudüs’ü ve Aksâ’yı ucuz bir bedel karşılığı, hatta bedelsiz satmışlardır. Allah’ı hamd ile tespih etmekten ziyâde, hatta Allah’ı hamd ile hiç tespih etmeksizin, Sömürgeci Kâfirleri hamd ile tespih etmektedirler. Nasıl ki armudun sapından, üzümün çöpünden hiçbir hayır beklenmezse, onlardan da hiçbir hayır beklenmez! Lâkin garip ve şaşırtıcı olan azim İslâm Ümmeti’nin onlara karşı sükûttur. Ülkeyi ve halkını kırım kırım yiyip bitirdikleri halde, ne onları yıkacak bir darbe vuruyorlar, ne de onları değiştirecek bir sarsıntıya uğratiyorlar!

Filistin, altmış seneyi aşkındır Yahudi işğâli altındadır; Suriye’nin Golan’ı, kırk seneyi aşkındır Yahudinin güvenli karargâhı haline gelmiştir; Mısır’ın Sînâ’sı, silahsızlandırmak ve soluğunu kesmek üzere çok-uluslu kuvvetlerin istilâsı altındadır; Lübnan’ın Şeb’â Çiftlikleri ve Küfür Şübâ Tepeleri, çarpık renkli sınır hatları, kiralama adı altında Yahudi’nin istimlâk ettiği Vâdî Arabe ve Kuzey Ürdün’deki bölgeler... Bunlar dışında bu yöneticilerin çöreklandıkları yerlerin başına getirdikleri daha nice felâketler, musibetler... O halde Haçlıları ve Moğolları kahretmiş, Konstantiniyye’yi fethetmiş bu Ümmet’in damarlarında akan kanlar nasıl kaynamaz? Bu Ümmet, bu mübârek toprağın, Bush ile birlikte Avrupalı ve Yahudi müttefiklerinin pazarında satıldığını görür de nasıl harekete geçmez, nasıl ayağa kalkıp silkinmez? Nasıl? Nasıl?!

Sonra, nasıl olur da Müslümanların beldelerindeki ordular, ülkeyi ve halkını sattıklarını gördükleri halde bu zâlim ve hâin yöneticilerin tahtlarını korumak için seferber olurlar? Nasıl olur da onları değiştirmek, varlıklarını ortadan kaldırmak ve Müslümanların, ardında savaşılan ve kendisiyle korunulan Halifesini ikâme etmek için seferber olmazlar? Nasıl? Nasıl?

Ey Müslümanlar! Ey Müslümanların Askerleri! İşte **Hizb-ut Tahrir** sizi çağırıyor, haydi ona icâbet ediniz; sizden nusret istiyor, haydi ona nusret veriniz; Rabbinizin farzı, izzetinizin sebebi, toprakları kurtarmanın ve namusları korumanın tek yolu olan **Râşidî Hilâfet**’in ikâmesi için onunla birlikte çalışınız! Sizden her kim icâbet ederse, Kâ’be’nin Rabbi’ne yemin olsun ki kazanır, biz ondan oluruz, o da bizden olur, Allah’ın izniyle hem nusrette, hem de ecirde bize ortak olur. Her kim de icâbet etmez ve Allah’ın yolundan saparsa, hiçbir şekilde Allah’a zarar veremeyecektir. Muhakkak ki Allah, emrine gâliptir. Hiç şüphesiz Allah’ın mü’min kullarına istihlâf vaadi ve Rasulü [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’in Yahudi varlığının yok olacağına ve apaçık fethedâir müjdesi mutlaka gerçekleşecektir. Allah Subhânehu’dan, bunu bizim ellerimizle ve Allah’ın izniyle bize nusret verecek kerîm adamların elleriyle gerçekleştirmesini diliyoruz.

“Eğer yüz çevirerseniz, (Allah) sizi sizden başka bir toplum ile değiştirir, artık onlar sizin gibi de olmazlar.” [Muhammed 38]

Hizb-ut Tahrir

H. 16 Zulka’d 1428

M. 25 Kasım 2007

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.turkiye-vilayeti.org